

Подкрѣпи и менѣ ржката,
 Та кога възстане робѣтъ,
 Въ редовѣтъ на борбата
 Да си найда и азъ гробѣтъ!

Не остаяй да истине
 Буйно сърдце на чужбина,
 И гласѣтъ ми да прѣмине
 Тихо като прѣзъ пустиня!...

III.

Прѣди обаче, да продължимъ анализѣтъ и разсжжденията си върху художественнитѣ произведения на поета, длѣжни сме да дадемъ на читателитѣ си нѣколко библиографически свѣдѣния изобщо за пѣснитѣ на Ботйова.

Ботйовъ захвана да пише още на ученическата скамейка, а прѣзъ 1866—67. г. бидѣйки въ Калоферъ, той рецитираше нѣколко замислени произведения, въ които по-късно се наложи жанрѣтъ на неговия талантъ.

Въ Ромжния той написа всичкитѣ си пѣсни и съ изключение на „Майци си“, останалитѣ Ботйови пѣсни се срѣщатъ въ вѣстниците: Дума, Будилникъ, Независимостъ, Свобода и Дунавска Зора.

Забѣлѣжително е едно нѣщо, че стихотворенията на Ботйова, съ изключение на 1 — 2, сж прѣтърпѣли кое двѣ, кое три редакции. Но сжщо така е забѣлѣжително и това, че радикални промѣни ние не виждаме нито въ едно. Промѣнитѣ се състоятъ въ поправка на слогове, изчистване на ржбести мѣста и замѣната на една дума съ друга, която отговаря повече на психологическия моментъ.

Тази обработка обаче, все пакъ ни показва двѣ нѣща: 1-во, способността на поета безъ особенни затруднения да си служи съ езика, да намира по-подходящъ езиковенъ материалъ за своето поетическо градиво